

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΤΗΣΙΑ

Προπληρωτέα

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν " 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΙΑΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιτάταις τῶν Ταχυ-
δρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. ἑλλήνων. Προξένους καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐμπορίου.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ
μηνός.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ
καὶ ἐκδίδεται δαπάνῃ αὐτοῦ καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
δασολογία αὐτῆν ἀφορῶσα
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν
λεπτὰ 15 ὁ στίχος.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔση καὶ πολυμαθὴς. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήνησι, τῇ 20 Φεβρουαρίου 1856.

Ὁ Δαίδαλος.

ὑπὸ τὸ μυθικὸν τοῦτο ὄνομα οἱ Ἕλληνας συγγραφεῖς ἐπροσωποποιοῦν τὴν παλαιτάτην ἀνάπτυξιν τῆς τε πλαστικῆς καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Κρησί. Παρίσταται μὲν ὡς ἀκμάσας κατὰ παναρχαίους ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐπὶ Θησέως καὶ Μίνως, ἀλλ' ὅμως οὐδεμίᾳ γίνεταί μνεῖα αὐτοῦ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασιν εἰμὴ μόνον ἐν ἀμφιβόλῳ τινι χωρίῳ (ἴδ. κατωτ).

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καθόλου λέγουσι τὸν Δαίδαλον Ἀθηναῖον ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Ἐρεχθιδῶν τὸ γένος ἔλκοντα (Παυσ. Ζ 4 5, Πλουτ. Θ η σ. 18). Ἄλλοι δὲ ὀνομαζοῦσιν αὐτὸν Κρήτην, ἴσως διότι ἐπὶ μικρὸν ἐν Κρήτῃ διέτριψε (Auson. Idyll 12, Εὐσταθ. εἰς ἴλ. Σ. 592, Παυσ. Η. 53 3). Κατὰ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, ἐπὶ τὸ πληρέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ διαλαμβάνοντα (Δ. 76—79) ἦν υἱὸς Μιητίω(ο)νος τοῦ Εὐπαλάμου, τοῦ Ἐρεχθέως (παραβλ. Πλάτ. Ἴωνα σελ. 553, Παυσ. Ζ. 4, 5) ἄλλοι δὲ ποιοῦσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Εὐπαλάμου ἢ Παλαμάου (Παυσ. Θ. 32, Uginus Fab 39, Σουίδ. ἐν λ. Πέρδικος Ἰερου, Serv. εἰς Virgil. Aen vi. 14). Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ὀνομαζέται Ἀλκίππη (Ἀπολλόδ. Γ. 15. 9) ἢ Ἰφινόη (Φερεκύδ. παρὰ σχολιαστῆν Σοφοκλ. Οἰδ. ε. Κολ. 463) ἢ Φρασαμήδη (Σχολ. Πλάτ. Ἰολιτ. 529) ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν πλαστικὴν καὶ πολλὰς ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὴν βελτιώσεις διδάξας αὐτὴν καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τὸν υἱὸν Κάλω, Γάλω ἢ Πέρδικα. ὃν ὕστερον ἐρόνευσε δέσπας μὴ διὰ τὴν εὐφυῆν αὐτὸν ὑπερβᾶλη ἐφ' ᾧ κριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ φόνου καταδικασθεὶς διέδρα εἰς Κρήτην, ἐνθα διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν θαυμαζόμενος ἐγένετο φίλος τοῦ Μίνως. Ἐνταῦθα ἐτεχνήσατο τὴν ξυλίνην ἐκείνην βοῦν διὰ τὴν ἐρασθεῖσιν τοῦ Ποσειδῶνος ταύρου γενομένου ἱασιφάνη, ὕστερον δὲ κατασκευάσεν ἐν Κνωστῷ τὸν περιλάλητον λαβύρινθον, ἐν ᾧ καθιέρων τὸν ἐκ ταύτης τεχθέντα Μινώταυρον (Ἀπολλόδ. ἀνωτ., Ovid. Met. viii). Τὸν λαβύρινθον τοῦτον λέγεται ὅτι ἐκοδόμησεν ἀπεριμητράμενος τὴν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμοίου πλοκῆν (Δ. 97) (1). Ὁ Μίνως ἐφυλάκισεν ὕστερον τὸν Δαίδαλον μαθῶν, ὅτι διὰ τῆς φιλοτεχνίας αὐτοῦ συνήργησε τῇ Πασιφάῃ πρὸς τὴν αὐτῆς ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἢ Πασιφάῃ ἠλευθέρωσεν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μίνως συνέλαβε πάντα τὰ περὶ τὴν περαλίαν τῆς Κρήτης πλοικῆ, ὁ Δαίδαλος κατασκευάσας ἐκ ξύλου πτέρυγας δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν Ἴκαρον καὶ προσαρμοσάμενος αὐτὰς κηρῷ ἀπέπηγ' ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὁ Ἴκαρος ὅμως πλησιάσας πρὸς τὸν ἥλιον ἐξ ἀπειρίας, καὶ τακέντος τοῦ συνέχοντος τῷ σώματι αὐτοῦ τὰς πτέρυγας κηροῦ, κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἐξ οὗ ὀνομάσθη καὶ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Αἰγαίου Ἰκαρίον πελάγος. Κατὰ πεζοτέραν ἄλλην μεταποίησιν τοῦ μύθου ἢ Πασιφάῃ παρέσχεν αὐτῷ πλοῖον πρὸς ἐκπλουν, ἐφ' ᾧ ἐπιβάς ἐπλευσεν εἰς νῆσον τινα τοῦ Αἰγαίου, ἐνθα ὁ Ἴκαρος ἐπνίγη σπυδῶν πρὸς τὴν ξηρὰν. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς διηγήσεις ὁ Δαίδαλος ἐφυγεν εἰς Σικελίαν, ἐνθα τυχῶν τῆς προστασίας τοῦ τῶν Σικανῶν βασιλέως Κωκάλου ἐξετέλεσε πολλὰ καὶ μεγάλα τεχνουργήματα. Μαθὼν ὁ Μίνως τὸ κατασφύγον τοῦ Δαίδαλου ἐξέπλευσε μετὰ μεγάλου στόλου εἰς Σικελίαν, ἐνθα ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Κωκάλου ἢ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ (Hygin. Fab. 40. 41).

Μετὰ ταῦτα ὁ Δαίδαλος ἀπῆλθε τῆς Σικελίας ἵνα ἐλθῆ πρὸς Ἰόλαον τὸν υἱὸν τοῦ Ἰοικλέους ἐν τῇ ἄρτι οἰκισθείσῃ παρ' αὐτοῦ ἀποικίᾳ εἰς Σαρδῶν, ἐνθα ὁμοίως ἐξετέλεσε μεγάλα καὶ θαυμαστά

ἔργα, ἅπερ διέμενον καὶ ὀνομαζόντο μέχρι τῶν χρόνων ἐτι τοῦ Διοδώρου Δαιδάλεια (Διόδ. Δ. 30). Ἄλλος δὲ λόγος ἔφερεν, ὅτι ἀπέδρα ἐκ Σικελίας καταδιωχόμενος ὑπὸ τοῦ Μίνως καὶ παρεγένετο μετὰ τοῦ Ἀρισταίου εἰς Σαρδῶν (Παυσ. Ι. 17. 3). Ἐκ τῶν διηγημάτων τῶν σχετιζόντων αὐτὸν πρὸς τὴν Αἰγύπτου τὸ σπουδαιότερον ἐστὶ τὸ τοῦ Διοδώρου (Δ. 91) λέγοντος, ὅτι κατασκευάσεν ἔργα ἐκεῖ καὶ ἀπεμνήσατο εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ λαβυρίνθου τὸν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι ὁ ῥυθμὸς τῶν ἀνδριάντων αὐτοῦ ἦν ὁμοῖος τῷ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτιακῶν καὶ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐτυχεν ἐν Αἰγύπτῳ ἰσοῦσιν τιμῶν.

Οἱ μεταγενέστεροι τῶν Ἑλλήνων ἐξηγήσαν τούτους μύθους κατὰ τὸν συνήθη αὐτοῖς παράδοξον τρόπον. Οὕτω, κατὰ Λουκιανόν, ὁ Δαίδαλος ἦν εἰδημονέστατος τῆς ἀστρολογίας, καὶ ἐδίδαξε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ταύτην, οὗτος δὲ ὑψηπότησας ἐκ τῶν ἀπλῶν ἀληθειῶν εἰς ὑπερφυᾶ μυστήρια ἀπέβαλε τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν ἀβύσσον τῶν δυσκολιῶν. Καὶ ὁ τῆς Πασιφάης μῦθος ἡρμηνεύθη ὅτι ἢ Πασιφάῃ ἐγένετο δῆθεν μισητρία τοῦ Δαιδάλου ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ καὶ ὅτι ὁ οὗ ἤρσατο ταῦρος ἢ ὁ ὀμώνυμος ἀστερισμός. Ὁ Παλαίφατος ἐξηγεῖ, ὅτι τὰ πτερά τοῦ Δαιδάλου σημαίνουσι τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἰστιῶν (παραβλ. Παυσ. Θ. ΙΙ. 3). Ἄν πρέπη ὅλως νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ μῦθοι οὗτοι, ἢ μόνῃ λογικῇ ἐρμηνείᾳ αὐτῶν ἐστὶ, ὅτι οὗτοι εἰσι ποιητικαὶ ἐπινοήσεις, δεικνύουσαι τὰς μεγάλας βελτιώσεις τῶν τε μηχανικῶν καὶ τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν ἐν χρόνῳ προσωποποιημένῳ ἐν τῷ Δαίδαλῳ καὶ ἐτι τὴν ὑποτιθεμένην γεωγραφικὴν ὁδόν, δι' ἣς αἱ ἐλεύθεραι τέχναι μετέβησαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀναγινώσκοντες λοιπὸν περὶ τεχνουργημάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν Δαίδαλον πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι τοιαῦτα ἔργα ἐτεχνεύοντο ὅτε ἢ τέχνη ἤρξατο ἀναπτυσσομένη. Ὁ χαρακτήρ τῆς τέχνης τῶν χρόνων τοῦ Δαιδάλου δύναται ἀκριβῶς νὰ ἐννοηθῆ ἐκ τῶν περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων. Τα εἰρη; εἰσι τὰ ἀποδιδόμενα τῷ Δαίδαλῳ πλαστικά καὶ ἀρχιτεκτονικά ἔργα ἐν Κρήτῃ, ἢ ξυλίνῃ βοῦς τῆς Πασιφάης καὶ ὁ Λαβύρινθος. Ἐν Σικελίᾳ, πλησίον τῆς ἐκεῖ Μεγαρίδος, ἢ Κολυμβήθρα ἐξ ἣς μέγας ποταμός, Ἀλαβῶν καλούμενος, ἐξηρεύετο εἰς τὴν πλησίον θάλασσαν. Κατὰ τὴν Ἀκράγαντα πόλιν ἐπὶ πέτρας οχυρωτάτης καὶ παντελῶς ἐκ βίας ἀνάλωτος, ἐν ἣ ἦσαν τὰ βασιλεία καὶ ὁ θησαυρὸς τοῦ Κωκάλου ἐν τῇ Σαλινουντία χώρᾳ σπῆλαιον, ἐν ᾧ τὴν ἀνερχομένην ἐξ ὑπογείου πυρὸς ἀτμίδα οὕτως εὐστόχως ἐξέλαθεν ὁ Δαίδαλος, ὥστε κατέστητε λιαν εὐάρεστον ἐξιδρωτήριον (πυριατήριον). Ἐξέτεινε ἐτι τὴν κορυφὴν τῆς Ἐρουκίνης Πέτρας διὰ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐθεμελιώθη στερεῶς ὁ ὑπερκειμένος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης. Ἐφιλοτέχνησε τῇ αὐτῇ Ἐρουκίνῃ Ἀφροδίτῃ χρυσοῦν κηρῖον ἀπαρεγγχειρήτως ὁμοιωμένον τῷ κατ' ἀληθειαν κηρῷ. Ὁ Διόδωρος προστίθησιν, ὅτι καὶ ἄλλα ἔργα κατὰ τὴν Σικελίαν ἐφιλοτέχνησε, « ἀ διὰ το πλῆθος τοῦ χρόνου διεσθάρται » (Διόδ. Δ. 78).

Διάφορα ἄλλα ἔργα ἐν Ἑλλάδι, Ἰταλίᾳ, Λιβύᾳ καὶ τοῖς νήσοις τῆς Μεσογείου ἐνομιζόντο εἶναι τοῦ Δαιδάλου. Τούτου ἔργα ἐπίστευον ὅτι ἦσαν ναοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καπύῃ καὶ Κύμῃ. Ἐν ταῖς ἐν τῷ μυθῷ τοῦ Ἀδρίου Ἠλεκτρίτι νήσοις λέγεται ὅτι ἀνέκειντο δύο ἀνδριάντες, ὁ μὲν κασιτέρινος, ὁ δὲ χαλκοῦς, ἔργα τοῦ Δαιδάλου, ἅπερ ἐφιλοτέχνησεν εἰς πόλιν ἣν ὀνόμασε εἰς τούτους τοὺς τόπους φεύγων ἐκ Σικελίας καὶ Κρήτης τὸν Μίνω. Οἱ ἀνδριάντες οὗτοι εἰκόμζον ὁ μὲν τὸν Δαίδαλον αὐτόν, ὁ δὲ τὸν υἱὸν Ἴκαρον (Ἀριστοτ. περὶ θαυμ. ἀκουσμ. 81, Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἠλεκτρίδες νῆσοι). Ἐν τῇ πόλει τῆς Καρίας Μονογύσσου ἦν ἀγαλμα Ἀρτέμιδος Δαιδάλου καὶ τοῦτο νομιζόμενον ἱδρυμα (Στεφ. Βυζ. ἐν λ.). Λέγεται ὅτι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἤρ-

(1) Οὐδεμίᾳ εὐρεθῆ μέγιστο τοῦ οὖν ἀπόδειξις τοπικῆ τῆς ὑπέρβιως ἐν Κρήτῃ λαβυρίνθου. Ἴδε τὰ περὶ τούτου ἐν τῷ ἀριθ. 3 σελ. 9 τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἀρθρῷ Δαίδαλῶντος.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἀντί τοῦ Κ. Μ. Μποτλή ἀνεδείχθη Ὑπουργός τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Κύριος Ἄλ. Ρ. Ραγκαβῆς, τῆς δὲ Δικαιοσύνης ὁ Κ. Μ. Σκαλιστήρης, ἀμφότεροι ἄνδρες ἀκεραίου χαρακτήρος καὶ μέχρις ἐνθουσιασμοῦ φιλοπάτριδες καὶ ἄξιοι τῆς ἡς ἀπολαύουσι εὐνοίας καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ Σεβαστοῦ Βασιλέως ἡμῶν.

— Ἐπειδὴ τὸ ἀνωτέρω δημοσιευθὲν πρὸς τὴν τῶν βιβλίων ἐπιτροπὴν ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατέλαβε πολὺν τόπον, δὲν δυνάμεθα νὰ διηγήσωμεν ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ τῶν προτιθεμένων βελτιώσεων τῆς δημοσίας ἐκπαιδύσεως, ὡς ἐξήχθη ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκθέσεως τοῦ ἐπιτῶν Ἐκκλ. κτλ. Ὑπουργοῦ· περιοριζόμεθα δὲ εἰς συνοπτικὴν ἐκθεσὶν τῶν μάλλον σπουδαίων καθ' ἡμᾶς βελτιώσεων ἰκανῆν, νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ τῶν φιλομούσων προθέσεων τοῦ Κ. Χριστοπούλου καὶ τῆς ἐντεῦθεν κοινῆς ὠφελείας. Προτίθεται λοιπὸν διὰ τῶν αἰτουμένων πιστώσεων νὰ γίνωσιν ἐπ' ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς.

- 1 Περιθάλψεις πρόχειροι τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν ἀποβιούτων διδασκάλων ἢ αὐτῶν ἀνικάνων καταστάσεων.
- 2 Σύνταξις Ἱερατικῆς Χρηστομαθείας πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἱεροῦ κλήρου.
- 3 Σύστασις τεσσάρων ἐδρῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἄλλαι βελτιώσεις τῶν σχολῶν.
- 4 Συνδρομὴ εἰς ἐπιστημονικὰ ἔγχειρίδια χρήσιμα καὶ ἐπαύξεισι τῆς νομισματολογικῆς συλλογῆς καὶ συνδρομὴ εἰς βιβλία.
- 5 Συνδρομὴ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐφημερίδας εἰς χρῆσιν τῶν ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ ἐργαζομένων.
- 6 Πλουτισμὸς τοῦ φυσιογραφικοῦ Ταμείου.
- 7 Βελτιώσεις τῆς Γυμνασιακῆς διδασκαλίας καὶ περιθάλψις ἀποχωρούντων καθηγητῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως νόμου περὶ συντάξεως αὐτῶν τε καὶ τῶν διδασκάλων.
- 8 Σύστασις πλειοτέρων σχολείων Κορασιῶν.
- 9 Αὐξήσις τοῦ μισθοῦ τῶν Ἐπαρχ. καὶ Νομαρχ. δημοδιδασκάλων.
- 10 Συμπλήρωσις Ἑλλ. Σχολείων καὶ σύστασις νέων ἄλλων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Τὸ πρὸς δημοδιδασκάλους τινὰς εὐχαριστήριον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδύσεως ἀνέπτυξεν εἰς μέγα βαθμὴν τὴν φιλοτιμίαν τῶν Κ. Κ. δημοδιδασκάλων. Τοῦ ἐπικίνου καὶ τῆς εὐχρηστίας τῆς Κυβερνήσεως ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄξιοι, δὲν συμπεριελήφθησαν δὲ ἐν τῷ δημοσιευθέντι ἔγγραφῳ, διότι δὲν ἔφρασαν ἐγκλίως αἱ περὶ τῶν ἐξετάσεων ἐκθέσεις ἀμελεῖν ἐπιτροπῶν καὶ διοικητικῶν τινῶν ἀρχῶν καὶ τοὶ δι' παραγγελθέντων ἕνα πέμψουσι τὰς αἰτήσεις τῶ Ὑπουργεῖον. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁσονούτω θέλουσιν ἐπανελθεῖν καὶ αἱ ἐνεκα τούτου παραλειφθέντες.

— Ἐδηλώσαμεν ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ τὸ φιλελληνικὸν δαίμα ἐγγενοῦς τῆς γενναίφρονος Γαλλίας τέκνου, τοῦ προέδρου τῆς Ἀκαδημαϊκῆς ἐταιρίας τοῦ νομοῦ ὑπένευθε Αἰγείρος Κ. Βοδιέρου. Σήμερον σπουδαιότερον καὶ ἐπιστημότερον ἐστὶ τούτου κοινοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τεκμήριον τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπης τῆς Γαλλίας. Ἡ Α. Ε. ὁ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδύσεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργός τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν Γάλλων Κ. Fortoul ἀναγγέλλει δι' ἰδίης ἐπιστολῆς, ὅτι ἐκτιμῶν, τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδύσεως στοχαζομένους τοῦ παρ' ἡμῶν Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδύσεως, πηγήγειεν ἕνα ἐτοιμασθῆναι καὶ σταλῆσθαι ἐκ τῶν τῆς Ἀυτοκρ. Κυβερνήσεως ἀποθηκῶν, εἰς πλουτισμὸν τῶν συζαυομένων βιβλιοθηκῶν, ὅσα χρήσιμα εἰς δευτερεύοντα σχολεῖα βιβλία ὑπάρχουσι διπλά ἐν αὐταῖς, εἰς δαίμα τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπης καὶ εὐμενείας τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

— Πρωχθὲς ὁ κύριος Ὑπουργός τῆς Δ. Ἐκπαιδύσεως ἐπισκέφθη τὸ εἰς τὸ χωρίον Λιόσια πλησίον τῆς ἐπαύλειωσ τῆς Βασιλίσσης παρὰ τῆς Α. Μ. συσταθὲν καὶ συντηρούμενον σχολεῖον οὗ διδάσκαλός ἐστὶν ὁ ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας, ἦν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ὠκοδομήσατο ἰδίαις δαπάναις ἢ εὐεργητικωτάτῃ ἡμῶν Βασιλίσσα. Τὸ προκείμενον σχολεῖον εὗρεν ὁ Κ. Ὑπουργός ἐν τῷ ὅσῳ καλῇ καταστάσει, ὥστε μετὰ πολλῆς εὐαρεσκείας συνεχάρητόν διδάσκαλον, εἰς ὃν ἀποπέμπει ἤδη διὰ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ δωρεὰν ἰκανὰ ἀντίτυπα τοῦ Ῥοβινσῶνος, ὃν ὁ ἴδιος Ὑπουργός πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων πρὸ ἑτέων μετέφρασεν, ὡσάυτως δὲ καὶ τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐκδίδεται. Συγχαιρούμεθα τῷ ἀγαθῷ διδασκάλῳ διὰ ταῦτα καὶ τοῖς κατοικοῖς τοῦ χωρίου Λιόσια δι' ὅς ἀπολαύουσιν εὐλογίας ἐκ τῆς εὐμενείας τῆς Α. Μ. τῆς παντὸς ἀγαθοῦ προστάτιδος Μεγαλειοτάτης Βασιλίσσης ἡμῶν.

— Ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν 1850 εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὰς Βουλὰς τὸ περὶ διοργανισμοῦ τοῦ γραφείου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας Νομοσχέδιον, καθ' ὃ εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῆς πρόσκαινοι καὶ τρεῖς μαθητευόμενοι (jeunes de langue), ἔχοντες βαθμὸν ἀκολούθων τοῦ ἐπιτῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου καὶ μισθὸν μηνιαῖον ἐκ δραχμῶν 200, ὑποχρεούμενοι δὲ νὰ σπουδάζωσιν ἀνευδότης τὴν Ὀθωμανικὴν γλῶσσαν καὶ νομοθεσίαν, καὶ ὑποβαλλόμενοι κατ' ἔτος εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τοῦ Α' καὶ τοῦ Β' ἢ τοῦ Γ' διερμηνέως, καὶ ἐξ ἐνός καθηγητοῦ τῆς Τουρκικῆς, ὃν τινὰ ἤθελε προσηγορίῃ ὁ πρέσβυς. Τοῦ Νομοσχεδίου τούτου ἐγκριθέντος ὑπὸ τῶν Βουλῶν, διορίσθησαν πρὸ ἐνός μὲν ἔτους δύο τῶν μαθητευομένων οἱ Κ. Κ. Ἀπολλώνιος καὶ Φωτόπουλος, πρὸ ἐνός δὲ μηνὸς διὰ βασιλικῶν διατάγματος ὁ κύριος Γρηγόριος Βυζάντιος, υἱὸς τοῦ ἀξιοσεβάστου Κ. Σκαρολάτου Βυζαντινοῦ διευθυντοῦ τῶν δημ. Σχολείων καὶ τοῦ Β. διδασκαλείου, ὅστις καὶ ἀναχωρεῖ προσεχῶς διὰ τὴν θέσιν του. Ἐν πάσῃ πεποιθήσει ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Κυβερνήτης δὲν ἠδύνατο νὰ διορίσῃ καλλίτερον νέον εἰς τὴν θέσιν ταύτην παρὰ τὸν Γρ. Βυζάντιον, καλῶς εἰς τὴν ἐγκύκλιον προπαιδείαν ἐσοικεωμένον καὶ τὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ γνωστοῦ τῷ πανελληνίου πεπαιδευμένου καὶ χρηστοῦ ἀνδρός πατρος αὐτοῦ κεκτημένον. Εἶθε πᾶς διορισμὸς νὰ ᾖ τὸσον ἐπιτυχῆς ὡς ὁ περὶ τοῦ ὁ λόγος.

— Τὴν συνέχισαν τοῦ ἀρθρου τῆς Eclectic Review θέλομεν δημοσιεύσει διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

— Ἡ ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως τῆς διοργανώσεως κ. λ. τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐπιτροπὴ περατώτατα, ὡς ἐδήλωσε, τὰς σπουδαίας αὐτῆς ἐργασίας ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσὶν αὐτῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ διελύθη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 153, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαρτίου ἐκδόθησόμενον, ἀρχεται τὸ τ ἔ τ α ρ τ ο ν ἔτος τῆς τῶν Φιλομαθῶν ἐφημερίδος. Αἱ βάνεις ἐφ' ὧν θέλει θάινει ἢ ἐκδοσις αὐτῆς μένουσιν αἱ αὐταὶ κατὰ τε τὰ περιεχόμενα καὶ τὴν συνδρομὴν· σπουδαιότερον δὲ θέλουσι δημοσιεῦσθαι δι' αὐτῆς ἀδεία ἀρμόδια, αἱ πράξεις τοῦ τῶν Ἑκκλ. καὶ τῆς δημοσ. ἐκπαιδύσεως Ὑπουργείου, ὡς ἐνδιαφέρουσαι οὐ μόνον τοὺς Κ. Κ. διδασκάλους ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν καθόλου, ἀσμένως μανθάνον καὶ περὶ πλείστοις ποιούμενον ὃ τι ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἐκπαιδύσεως ἐνεργεῖται. Καὶ κατὰ τὸ φιλολογικὸν μέρος ἢ ἐφημερίδ ἡμῶν ἔσεται κρείττων τοῦ λοιποῦ, εὐαρεστηθέντος τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ τῆς Δημ. Ἐκπαιδύσεως νὰ δανεῖσθαι ἡμῶν χάρῃ τῆς κοινῆς ὠφελείας διαφόρους ἐγκυκλοπαιδικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ἀπερ λαμβάνει ἐκ τῆς σοφῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐρανίζώμεθα ἐξ αὐτῶν πᾶν ὃ, τι χρήσιμον τοῖς κατ' ἡμᾶς διδάσκουσι τε καὶ διδασκομένοις. Πᾶσαι αἱ περὶ δημ. παιδείας εἰδήσεις ἐν τῇ ἐφημερίδῃ ἡμῶν καταχωρίζονται, δὲν θέλουσι στηρίζεσθαι εἰς ἀπλὰς φήμας, ἀλλὰ ἐπὶ βεβαίων πληροφοριῶν ἐξ ἀλανθᾶστου πηγῆς εἰς γνώσιν ἡμῶν περιερχόμεναι. Οὐδέ ποτε θέλομεν δημοσιεῦει ἀκούσματα καὶ φήμας χωρὶς νὰ δηλώμεν ὅτι τοιαῦτά εἰσι.

Εἰς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ κοινοῦ ἔχομεν πᾶσαν ἐλπίδα ὑποστηρίξεως τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἐπὶ τρεῖς ὅλα ἔτη ἀποδείξαντος διὰ πίστης θυσίας, ὅτι οὐδὲν ἄλλο προτίθεται ἢ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, καὶ τούτο ἐπιμαρτυρεῖ καὶ τὸ εὐτελὲς τῆς συνδρομῆς.

Οἱ δι' οἰωνδήποτε λόγον μὴ εὐαρεστούμενοι νὰ ὦσι συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀρ. 153 καὶ 154 πρὸς ὁδηγίαν ἡμῶν· ὅσοι κρατήσωσι τούτους θεωροῦνται συνδρομηταὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος ἀνεξαιρέτως. Παρακαλοῦνται ἰδίως οἱ φίλοι ἡμῶν, καὶ πρὸ πάντων οἱ οἰκείωτεροι ἡμῶν νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἐφημερίδα τῶν Φιλομαθῶν, ἐάν κρίνωσιν αὐτὴν ἄξιαν τῆς θυσίας τριῶν περιῶν λεπτῶν ἀνά πᾶσαν ἡμέραν.

Τοῖς προμηθεύουσι πέντε συνδρομητὰς, λαμβάνουσι δὲ τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἐκ προκαταβολῆς καὶ ἀποπέλλουσιν ἡμῖν ταύτας διδεται ἐν φύλλῳ δωρεάν. Οἱ εἰς οἰωνδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐγγραφομένοι συνδρομηταὶ ὑποχρεοῦνται αὐτοὶ μὲν εἰς ἀπότισιν τῆς ὅλης ἐτησίως συνδρομῆς, ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν ἀποστολὴν πρὸς αὐτοὺς πάντων τῶν τοῦ ἔτους φύλλων. Εἴη δὲ πᾶσι μὲν αὐτοῖς ὑγεία, καὶ προθυμία, ἡμῖν δὲ καρτερία καὶ ἐκτίμησις τῆς φιλοτιμίας ἐνός ἐκάστου.

Ὁ Συντάκτης Δ. Π.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

(Ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 317, πλησίον τοῦ Γενικ. Τοχαδορμείου.)